

PHẦN XXIV

Phong ngồi đối diện với Lam Bình trong phòng cô. Anh trầm ngâm quan sát từng cử chỉ của Bình.

- Anh nhìn em gì thế?

Phong mỉm cười nhẹ:

- Anh thấy em đã khỏe hơn trước rất nhiều. Anh mừng lắm.

Lam Bình khẽ cười, không nói gì:

- Hôm nay anh muốn nói thật với em những gì trong lòng mình, rất thật. Em sẽ hiểu anh mà phải không?

Lam Bình thoáng thay đổi, Phong cương quyết nói thẳng:

- Anh sẽ không đến đây như thế này nữa. Em đã khỏe hẳn rồi và anh không có lý do gì để tiếp tục ở bên cạnh em. Anh rất quý em và rất thật lòng trong thời gian qua nhưng anh còn cuộc sống của mình và trách nhiệm với gia đình. Em hiểu không?

Lam Bình khóc lặng lẽ:

- Em biết sẽ có ngày anh nói với em như thế nhưng dù đã đoán trước, em vẫn thấy đau đớn kỳ lạ.

- Anh không vô tâm như em nghĩ đâu. Anh cũng rất đau khổ khi quyết định như thế, thông cảm cho anh.

- Có phải anh muốn dành tất cả tình cảm cho Hoàng My không? Anh không muốn san sẻ dù bất cứ tình cảm nào với người con gái khác, đúng không? Hoàng My thật may mắn.

Phong khoát tay:

- Con người không phải sống có tình yêu là đủ, trong lòng anh tình bạn cũng rất quan trọng và em cũng quan trọng như thế.

Lam Bình nhìn nơi khác:

- Anh không cần phải nói ra điều đó vì em đã hiểu rất rõ. Từng hành động và lời nói của anh đều rất rạch ròi, thẳng thắn cho nên em không mơ mộng điều gì cả. Em biết mình không có quyền giữ anh lại bên cạnh.

Phong nhìn cô, cách nói của Lam Bình làm anh hơi ngạc nhiên:

- Em đã chín chắn rồi, đó mới là Lam Bình anh mong đợi.

Lam Bình cười buồn:

- Em không cho phép mình nhu nhược nữa. Anh có biết để quyết định được như vậy em đã cố gắng thế nào không?

Phong nhìn cô, quả là anh không hiểu gì về phụ nữ cả. Sự thay đổi của Lam Bình làm anh thấy hoang mang.

- Anh về đi, nếu không em sẽ không cứng rắn được đâu.

Phong nhìn cô ray rứt:

- Đừng làm gì nông nổi nhe Bình, nếu không anh sẽ không tha thứ cho mình đâu. Hãy nhìn anh và hứa em sẽ sống tốt hơn, tự tin hơn.

Lam Bình nhìn Phong, tự nhiên cô nhớ lại lời Lam Phúc, nó đã khiến cô suy nghĩ rất nhiều, có lẽ Phúc đúng khi nói rằng Phong là người đau khổ nhất.

- Anh yên tâm, em không mù quáng nữa đâu.

Phong mỉm cười, hình như anh cũng xúc động:

- Em hãy tin rằng lúc nào anh cũng muốn đến thăm em, nếu cần một người anh thì hãy gọi điện cho anh bất cứ lúc nào em muốn.

Lam Bình quệt mắt:

- Em không biết nhưng chắc chắn sẽ có lúc nào đó em mời cả anh và Hoàng My đến chơi.

Phong gật đầu, anh nhìn trời đang nhạt nắng mà thấy lòng thanh thản hơn bao giờ hết. Bây giờ anh chỉ mong muốn Lam Bình sẽ sống đúng với những gì cô mơ ước, cô sẽ luôn tự tin trên con đường mình đã chọn với sự tự tin và yêu đời mới và anh mong trên đường đi của cô sẽ không còn bóng dáng anh trong đó.

Tuần sau, anh mới quyết định đến tìm Hoàng My, cô mở cổng cho anh với gương mặt lạnh lẽo quen thuộc.

Phong cứ nhìn cô mà không nói gì. Cuối cùng Hoàng My quay đi:

- Anh đến có chuyện gì không?

- Có chuyện mới đến được sao? Anh đến thăm em, ba mẹ có nhà không?

Hoàng My nhìn thoáng qua Phong rồi lập tức quay đi:

- Ba mẹ đi dự tiệc rồi.

Phong nhìn cô, thái độ thờ ơ của My làm anh muốn nổi điên nhưng cố nói nhẹ nhàng:

- Thời gian qua em nghĩ gì vậy?

Hoàng My lắc đầu:

- Không gì cả. Bây giờ em chỉ muốn tập trung vào công việc. Đừng nhắc chuyện lúc trước nữa, anh Phong.

Cô ngừng một lúc rồi hỏi như thân nhiên:

- Lam Bình khỏe không?

Phong khoát tay về chán nản, anh quá hiểu tính My, những suy nghĩ thật cô đều cất giữ trong lòng, đến khi nói ra thì tức mắt sự phản kháng của người khác. Nếu muốn hai đứa nói hết suy nghĩ của nhau thì quả là không dễ dàng gì.

- Đừng lôi Lam Bình vào đây, cô ấy không liên quan gì đến chuyện hai đứa. Hôm nay anh đến, em không thắc mắc gì sao?

Hoàng My khẽ cười, không nói gì:

- Anh muốn em bỏ ý nghĩ chia tay đi. Điều đó thật vô lý, hãy về với anh, chúng ta sẽ làm lại từ đầu.

Hoàng My vẫn không biểu lộ gì, thái độ lặng lẽ của cô làm Phong thất vọng kỳ lạ. Thật lâu cô mới lên tiếng:

- Khi đã quyết định điều gì, em luôn suy nghĩ rất kỹ. Thú thật đến bây giờ em vẫn tin mình đã quyết định đúng, em không xem tình cảm đó là quan trọng nữa. Hiện tại em sống rất thanh thản và hoàn toàn không muốn thay đổi cuộc sống của mình vì bất cứ lý do gì.

- Em nói đủ chưa? Nếu hết thì im đi. Anh cần bình tĩnh để nói chuyện với em, anh đến đây là để giải thích tất cả, anh muốn hai đứa nói hết với nhau, điều gì cũng được rồi anh sẽ giải thích với em.

Hoàng My hơi quay đi. Phong kiên nhẫn nói chậm rãi:

- Lúc trước anh luôn mâu thuẫn với mình. Người anh yêu là em nhưng anh lại không thể bỏ mặc Lam Bình. Anh biết như thế là không công bằng với em nhưng không thể làm khác. Anh không bao giờ hối hận vì những gì mình đã làm. Hãy đặt mình vào vị trí của anh, em sẽ thấy vị tha hơn.

- Nếu anh chọn Lam Bình, thú thật em sẽ không bao giờ oán hận nhưng em cũng không thể gạt bỏ suy nghĩ là trong khoảng thời gian chúng ta xa nhau, anh đã làm gì để chị ấy có thể hi vọng như thế, và khi em xuất hiện thì Lam Bình lại tuyệt vọng. Anh có biết là em đã dần vật thể nào không? Nếu chị ấy có chuyện gì thì không chỉ có anh ray rứt mà cả em cũng không thể tha thứ cho mình.

Phong nhìn My, anh cần cô nói ra suy nghĩ thật của mình với anh nhưng lời nói của cô làm Phong thấy bị xúc phạm nặng nề:

- Nghe em nói anh thấy mình thật tội tệ. Em có thể nghĩ về anh như vậy sao My? Có thể anh có lỗi với Lam Bình nhưng tất cả chỉ là anh quá vô ý. Em có biết tội anh đã chơi thân từ nhỏ không? Anh xem cả Bình lẫn Phúc như em gái của mình. Suy nghĩ của em làm anh không thể tha thứ được.

Hoàng My vẫn không biểu lộ gì, vẻ mặt như không bị thuyết phục. Phong thấy thất vọng chán nản kỳ lạ, và anh không còn nhiệt tình để giải thích nữa:

- Anh đã dứt khoát và nói chuyện thẳng thắn với Lam Bình, hôm nay anh đến đây là muốn làm lại từ đầu cùng em, nhưng bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa khi anh đã biết được suy nghĩ thật của em về mình.

Hoàng My quay qua nhìn Phong, nhưng anh đã khoát tay:

- Hãy để anh nói hết vì có thể đây là lần cuối cùng anh đến tìm em. Giữa chúng ta đã có quá nhiều chuyện xảy ra và bây giờ anh đã thật sự mệt mỏi.

Phong ngừng lại, anh hơi nhìn xuống đất, dáng vẻ như chán nản buông xuôi và Hoàng My cũng ngồi yên lặng bên anh.

- Từ trước đến giờ hình như tình yêu của em đối với anh không bao giờ là niềm tin tuyệt đối. Em luôn nghi ngờ và không tin vào tình cảm của anh, còn anh vì quá yêu nên cứ tìm cách níu kéo. Anh nghĩ đã đến lúc mình nên nhìn vào thực tế là không ai có thể sống với nhau mà không cần lòng tin. Anh sẽ tôn trọng quyết định của em.

Hoàng My nhìn Phong, gương mặt anh rất trầm tĩnh, chưa bao giờ cô thấy sự sắt đá đó của anh, tự nhiên My cảm thấy hoang mang và nhoi nhói vì một cảm giác khó tả. Phong chợt đứng lên nhìn vào mắt cô rồi khẽ cười:

- Anh về đây, không cần tiễn đâu, em nghỉ đi!

Nói rồi anh bình thản bước đi, cô cứ ngồi yên trên ghế đá. My quay nhìn nơi khác chứ không dám nhìn theo Phong, cô sợ mình sẽ yếu đuối.

Cả tuần nay My cứ thấy chóng mặt, mệt mỏi, cô không ngóc đến nỗi không hiểu những triệu chứng này và không biết nên vui hay buồn nếu đó là sự thật. Cả tuần nay Phong không đến tìm cô, đó cũng là câu trả lời cho sự dứt khoát của anh, nếu Phong biết cô có thai không biết anh sẽ có thái độ thế nào. Càng nghĩ My càng thấy nặng nề. Cô thay đồ đến nhà Diễm Chi, dù sao cô cũng phải đi bác sĩ cho rõ ràng.

Đúng như My nghĩ, cầm tờ giấy khám bệnh trên tay, cô như người mất hồn. Chi kéo áo cô:

- Mà định thế nào?

Hoàng My mệt mỏi lắc đầu:

- Tao không biết.

- Tao nghĩ mày nên nói với anh Phong, đừng tự giải quyết một mình. Anh Phong rất thích có con mà, phải không?

Hoàng My ngồi xuống băng đá ở bệnh viện:

- Mày không hiểu đâu. Phong đã thật sự dứt khoát rồi.

- Gì? Anh ấy nói với mày hả?

Hoàng My gật đầu không nói.

- Không ngờ anh Phong là loại người đó. Tao không tin anh ấy có thể quên mày.

- Lúc chúng tao chia tay, thật sự lúc đó tao cũng không hiểu mình làm vậy có đúng không? Nói tao ích kỷ cũng được chứ tao không thể chịu đựng được cảnh

Phong vừa yêu tao lại vừa quan tâm đến Lam Bình. Rồi hơn hai tháng Phong không đến tìm nên tao cứ ngỡ Phong đã chọn lựa vì anh ấy không thể phụ tình cảm của Lam Bình và nhất là ơn nghĩa của ông bà Hưng.

- Phong đến tìm mày hả? Lúc nào vậy?

Hoàng My ứa nước mắt:

- Tuần trước. Anh ấy đến nói với tao là đã dứt khoát với Lam Bình.

Chi nhảy nhóm rồi tròn mắt nhìn bạn:

- Thế thì tại sao? Mày nói tao không hiểu gì cả. Đừng nói với tao, mày lại đồng đánh tự ái đòi chia tay nhe.

- Nếu là mày, mày có tự ái không? Nếu sống trong sự chờ đợi dằn vặt như tao lúc đó, mày có hóa điên không thì biết.

- Tao thật sự sợ mày rồi đấy My. Tao chỉ thấy tội nghiệp anh Phong thôi vì anh ấy phải chịu đựng tính trẻ con nông nổi của mày.

Hoàng My quẹt mắt, cô không còn tâm trí để giận hờn nhỏ Chi nữa, việc có thai đang làm cô hoang mang ghê gớm. Cô không hay Diễm Chi đang nhìn mình tủm tỉm cười. Diễm Chi thấy chuyện đâu có gì là khó giải quyết. Cô tin chắc khi hay tin này anh Phong sẽ càng yêu và không thể rời xa nhỏ bạn đồng đánh của cô, chỉ có điều My có chịu dẹp tự ái mà đến tìm Phong hay không? Gì chứ chuyện này đối với người khác thì đơn giản nhưng với Hoàng My thì cả một vấn đề. Cô quá hiểu tính nó, dù có yêu đến chết đi nữa My vẫn không từ bỏ tính kiêu ngạo mà hạ mình đâu. Diễm Chi khẽ thở dài, cô nhìn về mắt hờn của bạn mà thấy tội nghiệp:

- Nghe lời tao, mày nên dẹp tự ái trẻ con của mày đi mà đến gặp anh Phong một lần. Tao tin anh ấy rất yêu mày lại nghe thêm tin mừng này, anh Phong sẽ hạnh phúc lắm. Đã đến lúc mày nên người lớn lên, gần làm mẹ rồi còn gì.

Hoàng My đỏ mặt, gương mặt đã bết ử dột:

- Trời ơi! Mày cũng biết mắc cỡ hả My? Làm vợ bao lâu rồi mà vẫn thế. Vậy mà nói trẻ con lại không chịu.

- Không nói đến chuyện này nữa. Tao cấm đấy.

Chi không nhịn được, phá lên cười:

- Không hiểu sao anh Phong lại chịu nổi mày.

Hoàng My mím môi có vẻ giận, cô đứng bật dậy đi thẳng ra cổng, Chi lót tót chạy theo mà trong lòng thấy buồn cười. Đúng là quá trẻ con nhưng My không phải là đứa không biết suy nghĩ và cô tin nó sẽ biết mình nên làm gì?

Tuần sau Hoàng My quyết định đến công ty tìm Phong nhưng thư ký bảo anh đã về từ sớm. Do dự một lúc, My lái xe đến nhà Phong, người ra mở cổng cho cô là Vỹ Kiệt, anh nhướn mắt thái độ rõ ràng là ngạc nhiên khi thấy cô.

- Chị vào đi!

Hoàng My đưa mắt nhìn Kiệt, cô thấy nhẹ nhàng vì cách gọi của anh:

- Tôi đến tìm anh Phong. Anh ấy có nhà không?

Vỹ Kiệt khẽ cười:

- Nếu anh Phong không có nhà, chị sẽ không vào sao?

Hoàng My hơi bối rối, cô không ngờ Vỹ Kiệt lại nói thế.

- Đâu có. Dì Lan có nhà không?

Vỹ Kiệt gật đầu, Hoàng My đành phải theo Kiệt vào nhà vì từ lúc Phong về đây ở, cô chưa đến bao giờ.

Dì Lan đang ngồi xem ti vi nơi phòng khách. Thấy cô, bà đứng bật dậy:

- Là con à? Dì không ngờ đấy. Ngồi đi My!

Hoàng My ngồi xuống bên cạnh bà. Bà Lan thân mật nắm tay cô:

- Con đến dì vui lắm. Ba mẹ ở nhà khỏe không?

- Dạ khỏe. Con xin lỗi vì đến giờ mới đến thăm dì.

Bà Lan khoát tay:

- Đâu có gì, dì hiểu mà, thật sự dì rất mong gặp con thế này. Bây giờ thì tốt rồi.

Rồi bà nhìn cô hỏi:

- Con đến tìm thằng Phong hả?

- Dạ!

- Con đợi nó một lát nhé. Chắc nó cũng sắp về rồi, lúc chiều Lam Bình gọi điện kêu nó đến nhà. À! Con biết Lam Bình chứ?

Hoàng My thần thờ, cô nghe nhói nơi ngực:

- Dạ biết!

Bà Lan mỉm cười:

- Tụi nó chơi thân với nhau từ nhỏ, Phong xem hai chị em Lam Bình như em gái vậy.

Bà Lann còn nói nhiều điều nữa nhưng My không còn tâm trí đâu để nghe. Cô cứ lơ ngơ trả lời bà mà không hiểu bà đang nói gì. Cô định về mà bà Lan cứ níu kéo mãi. Một lúc chuông điện thoại reo, bà mới chịu đứng lên:

- A lô!

Tiếng Phong vang lên trầm ấm:

- Con đây! Có lẽ con sẽ về trễ. Dì và thằng Kiệt đừng đợi con.

Giọng bà Lan hồi hã:

- Không được, con về ngay đi! Hoàng My đợi con từ nãy giờ đây.

Không biết Phong nói gì, bà Lan gác máy quay qua cô:

- Nó bảo không về được vì bàn chuyện làm ăn gì đó. Con đừng buồn nghe.

My nghe cổ mình đắng ghét, cô từ giã bà Lan ra về trong tâm trạng đau khổ và hối hận cuồn cuộn. My thề với lòng, cô sẽ không hạ mình như thế nữa, sự lừa dối của Phong làm My muốn chết đi cho rồi. Nếu không đến đây thì làm sao cô biết được Phong vẫn còn quan hệ với Lam Bình để sáng mắt ra và thấy mình thật ngốc nghếch.

Vài ngày sau Chi đến thăm cô, nó làm mọi cách để lôi bằng được cô ra ngoài, My biết mẹ cô đã gọi điện thoại cho Chi vì bà thấy mấy ngày nay cô cứ giam mình trong phòng không ăn uống gì. Thật sự cô không muốn đi nhưng sợ sẽ làm mẹ buồn thêm nên My đành miễn cưỡng đi ăn với Chi. Ngồi kế bên Chi cứ đưa mắt nhìn cô:

- Mà không sao chứ?

- Không, tao đâu yếu đuối như vậy. Xin lỗi nhe vì đã làm phiền mày.

- Tào lao, nói vậy mà nói được. Mày không sao là tao yên tâm rồi, làm gì cũng phải nghĩ đến hai bác rất lo cho mày.

My gật đầu rồi cúi xuống ăn ngon lành phần của mình. Chi biết nó sẽ không để mình gục ngã bao giờ. Khi cả hai rời quán thì gặp Phong và Lam Phúc đi vào, thành phố này không phải nhỏ vậy mà không hiểu sao cứ đối diện nhau thế này. Chi nhìn anh đăm đăm, Phong bình thản gật đầu chào.

- Lâu quá không gặp, anh khỏe không?

Phong mỉm cười gật đầu, My thì cứ quay nhìn nơi khác:

- Tao ra ngoài trước đợi mày nhé!

Nói rồi cô đi thẳng ra ngoài, Chi hơi bất ngờ về hành động của cô. Chi gượng cười nhìn Phong:

- Xin lỗi em đi trước nhe!

Phong gật đầu không biểu lộ gì, Chi khẽ liếc qua Lâm Phong rồi mới chịu chạy theo My. Ra đến cửa đã thấy cô khoanh tay đứng đợi:

- Mày dờ quá, sao lại cư xử như vậy?

Hoàng My lắc đầu mệt mỏi:

- Tao mệt lắm. Về được chưa?

- Đợi tao lấy xe đã.

Chi định đi vào bãi lấy xe nhưng thấy mặt My cứ tái đi rồi cô đưa tay ôm bụng như đau đốn, Chi hoảng hốt:

- Mày sao vậy? Đau ở đâu à?

Hoàng My nhăn mặt nói yếu ớt:

- Tao đau bụng quá. Mày lấy xe nhanh đi!

- Nhưng... mày không sao chứ?

Hoàng My ngồi phịch xuống đất, Chi hoảng thật sự khi thấy cô vã cả mồ hôi vì đau:

- Mày không đi xe máy được đâu, để tao gọi taxi đưa mày vào bệnh viện.

Hoàng My đau quá nên không nói được gì, Chi luýnh quýnh định bấm số máy để gọi xe thì thấy Phong đi nhanh ra:

- Cô ấy bị sao vậy?

Chi giận phùng lên, cô nhìn anh tóa lửa:

- Anh đúng là vô tâm, My đang mang thai đấy. Nó mà có chuyện gì tôi sẽ không tha cho anh đâu.

My quên cả đau, cô nắm tay Chi như bảo đừng nói nữa, nhưng hình như đã không còn kiểm chế Chi gạt tay cô ra:

- Mày để tao nói, trên đời này nếu cứ sống như anh thì những người như nhỏ My không điên thì cũng chết vì tức. Cuộc sống không phải lúc nào cũng dung hòa mọi thứ, có những cái bắt buộc mình phải lựa chọn và anh phải biết cái gì quan trọng với mình nhất chứ.

Phong như qua phút sững sờ, anh cúi xuống bồng xóc My lên, hình như quá đau, My như lá người trong tay anh. Phong đi như chạy về phía xe, quên cả Phúc và Chi đang đứng kế bên.

Phong đứng bên ngoài phòng cấp cứu. Anh cứ nhìn đăm đăm vào cánh cửa như sinh mạng của mình phụ thuộc vào đó. Chuyện My có thai làm anh cứ ngỡ như mình mơ, nhớ lại Hoàng My đã tìm mình mấy ngày trước, có lẽ cô đến để nói cho anh biết điều này. Anh đúng là vô tâm như Chi đã nói.

Thật lâu, cửa phòng bật mở, Phong chạy vội đến hỏi bác sĩ:

- Sức khỏe của cô ấy rất yếu, cũng may là đưa đến kịp, nếu không sẽ không giữ được cái thai rồi.

Phong nhẹ lòng, anh cảm ơn bác sĩ rồi theo y tá chuyển phòng cho My. Phong ẵm cô đặt lên giường, anh cố gắng nhẹ nhàng để đừng làm cô đau. Anh nói nhẹ khi kéo chăn đắp cho cô:

- Em còn đau không?

Hoàng My vẫn nhắm mắt. Cô nói mệt mỏi:

- Tôi muốn được yên tĩnh. Anh về đi!

Phong nhìn cô không nói gì, anh không dám làm gì để My phải xúc động, anh sẽ nói chuyện với cô nhưng không phải là bây giờ.

- Em cứ nghỉ đi! Chừng nào ba mẹ vào thì anh sẽ về.

Phong cứ ngồi như thế và My vẫn không mở mắt nhìn anh lần nào nhưng anh không thấy giận mà chỉ nghĩ duy nhất một điều anh sẽ làm mọi cách để My trở về bên anh. Anh không tin My sắt đá đến mức không nghĩ đến con mình.

Ông bà Hoàng vào, Phong vẫn không về. Anh cứ nắm tay cô rồi áp lên mặt mình, và thậm chí buồn cười khi nghĩ nếu còn thức, My sẽ chẳng bao giờ cho anh chạm đến cô. Tính cách của My anh quá hiểu và anh cũng quá rõ làm cách nào để bẻ gãy tính bướng bỉnh của cô.

Mấy ngày sau Phong bỏ hết công việc, thậm chí cũng chẳng đến công ty. Bây giờ điều quan trọng đối với anh là sức khỏe của mẹ con Hoàng My. Mỗi ngày Phong chăm sóc cho cô, My nhìn anh một cách thờ ơ như không có mặt của anh trong phòng. Phong đứng bên cửa sổ khoanh tay nhìn cô, trong phòng chỉ có hai người, My thản nhiên đọc báo như không quan tâm đến anh. Phong chậm rãi bước đến lấy tờ báo trên tay cô rồi xếp lại ngay ngắn trước cái nhìn giận dữ của My:

- Nếu em đã khỏe thì nói chuyện với anh một lát.

Trái với Phong nghĩ, My trầm tĩnh gật đầu:

- Tôi cũng muốn thế, nhưng xin lỗi nhé anh Phong, tôi không muốn nghe bất cứ điều gì mà chỉ muốn nói những gì mình phải nói với anh cho rõ ràng thôi.

Đúng là My rất biết cách lên dây thần kinh của anh. Phong nhìn cô im lìm:

- Em nói đi!

- Tôi muốn khẳng định một lần nữa tôi sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình. Anh có thể nhận con khi đưa bé sinh ra, tôi biết mình không có quyền cấm cản điều đó. Chỉ duy nhất điều này thôi.

- Em cũng biết tính anh rồi, nên đừng cố nói những lời mà anh không bao giờ chấp nhận. Anh sẽ làm mọi cách để hai mẹ con em về với anh.

Hoàng My nhìn vẻ trầm tĩnh của Phong một cách giận dữ:

- Không bao giờ.

- Khoát tay:

- Nếu em không bình tĩnh, anh sẽ chấm dứt câu chuyện ở đây, những gì anh nói đều là sự thật chứ không phải để chọc giận em. Đã đến lúc em nên dẹp bỏ tính tự ái của mình mà suy nghĩ thật kỹ cái gì quan trọng với em hơn.

Hoàng My nhếch môi:

- Ai cũng nói tôi luôn đặt tự ái của mình lên trên. Tôi không cần thanh minh điều đó, tôi không phải là người không biết suy nghĩ trước sau, tôi chỉ làm những gì mình cho là đúng.

- Lần trước em đến tìm có phải nói với anh chuyện này không?

- Đừng nhắc chuyện đó nữa. Tôi quên rồi.

Như vậy mà nói là không trẻ con. Phong nhìn cô, nhẹ giọng:

- Lúc đó anh đang ở nhà Lam Bình. Anh biết em nghĩ gì nhưng anh sẽ không giải thích nữa.

Phong chột kéo mặt cô đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt My, nói cương quyết:

- Hãy lấy lòng tin của em đối với anh mà đánh giá mọi việc. Anh thấy em cần yên tĩnh để suy nghĩ hơn là nghe anh nói. Những gì cần giải thích anh đã giải thích hết rồi. Em tự suy nghĩ đi!

Hoàng My gỡ tay Phong ra nhưng anh chẳng những không buông mà cúi xuống hôn môi cô mãnh liệt. Không biết vì quá yêu hay mềm lòng mà cô vẫn ngồi yên để mặc Phong thể hiện tình cảm. Lúc sau anh rời môi cô nói say đắm:

- Người anh yêu duy nhất chỉ có mình em thôi, em biết không?

Hoàng My quay mặt nơi khác nhưng Phong đã giữ lại:

- Em vẫn còn yêu anh mà, đừng làm khổ nhau nữa My, em không tội nghiệp anh sao?

- Tôi không đùa. Anh buông ra không?

Phong nhìn thẳng vào mắt cô:

- Nhìn anh đi, chỉ cần em nói không còn yêu anh. Anh sẽ lập tức đi ngay.

Hoàng My nói rời rạc:

- Anh về đi! Tôi muốn yên tĩnh một mình.

Phong thấy My đã mệt thật sự, anh buông cô ra gần giọng:

- Em nghỉ đi. Anh ra ngoài đây.

Nói rồi anh bước ra khỏi phòng, anh biết My sẽ hoang mang về thái độ của anh và thấy mình hơi ác khi để cô sống trong tâm trạng đó. Nhưng nếu không làm vậy cô sẽ không nhìn lại để mà suy nghĩ những gì anh nói. Anh quá hiểu tính cô và cũng biết cách để khống chế nó.

Hôm sau Hoàng My thật sự bất ngờ khi người đến thăm cô là Lam Phúc.

- My khỏe chưa?

Hoàng My cười nhẹ:

- Trưa nay tôi có thể xuất viện rồi.

- Vậy à!

Nói rồi cả hai im lặng như không biết phải có thái độ thế nào với nhau. Một lúc sau Phúc là người lên tiếng trước:

- Mình đến đây trước là để thăm My, sau là muốn giải thích vài điều, mình thật sự áy náy khi đến hôm nay mới đến gặp My.

Hoàng My nói thẳng thắn:

- Tôi biết Phúc muốn giải thích điều gì nhưng không cần đâu. Tôi hiểu tất cả mà.

- My vẫn còn giận anh Phong phải không?

Hoàng My cười không trả lời, cô không muốn nói về những điều quá riêng tư như vậy.

Phúc nói nhẹ nhàng:

- Gia đình mình mang ơn anh Phong nhiều lắm. Mình biết thời gian qua chuyện của Lam Bình đã làm My hiểu lầm anh ấy, đáng lý ra mình phải đến từ lâu để giải thích với My. Mình xin lỗi.

- Tôi thật sự không nghĩ gì cả. Phúc đừng nói vậy.

Phúc mỉm cười:

- Là con gái với nhau mình hiểu mà. My tốt lắm, nếu là người khác mình biết họ sẽ không chịu đựng mà để yên như vậy. Anh Phong chọn My là đúng lắm.

Phúc ngừng lại như để quan sát cô rồi nói tiếp:

- Bây giờ thì chị Bình đã vững vàng rồi, thậm chí còn hơn lúc xưa, có lẽ anh Phong đã giúp chị ấy nhìn thẳng vào thực tế để mà sống, chứ gia đình mình chỉ biết chiều chuộng chị ấy tuyệt đối nên khi gặp chuyện đau buồn chỉ không đủ ý chí để vượt qua.

Hoàng My hỏi thật lòng:

- Bây giờ chị ấy thế nào?

Phúc mỉm cười thân thiện:

- Đã yêu đời, tự tin hơn. Chị ấy rất mê vẽ tranh, định vẽ một tác phẩm để dự thi nữa đây, gia đình mình mừng lắm khi thấy chị Bình đã thay đổi.

Lam Phúc ở lại với cô đến tận trưa mới về, My cảm thấy mình như vừa trút đi một gánh nặng đến nỗi cô có thể cùng Phúc nói chuyện suốt cả ngày. Không hiểu sao cô thấy Phúc rất hợp với mình, chắc có lẽ vì hai người xấp xỉ tuổi nhau như Phong đã nói.

Gần chiều thì mẹ đến đón cô về nhà, My cứ hoang mang chờ đợi Phong đến nhưng nhớ đến hành động hôm qua của anh làm cô cứ thần thờ, không lẽ Phong bỏ cuộc dễ dàng vậy sao? Điều đó thật vô lý đối với tính cách của anh.

Cả tuần sau Phong vẫn không đến, My thấy buồn nao lòng, Phong thật ngốc nếu nghĩ rằng cô không còn yêu anh.

Tối, My đang ngồi trong Phong phòng thì có tiếng gõ cửa:

- Mẹ hả? Mẹ vào đi!

Nhưng người đứng trước mặt cô là Lâm Phong, Hoàng My ngồi yên nhìn anh.

- Anh có thể vào không?

Cách nói lịch sự của Phong thật khó chịu. My buồn gọn:

- Nếu anh muốn.

Phong khẽ cười, anh khép cửa phòng và bước đến đối diện với cô:

- Em khỏe hẳn chưa?

- Rồi, cảm ơn!

Phong thọc tay vào túi quần rồi bước về phía cửa sổ nhìn xuống đường:

- Em không nhớ hôm nay là ngày gì sao?

Hoàng My cau mày lại nhìn Phong, không hiểu anh định nói gì, Phong quay lại nhìn cô dịu dàng:

- Hôm nay là ngày cưới của tụi mình. Thật buồn khi em đã quên.

Hoàng My chớp mắt, một cái gì nhói nơi tim làm cô muốn rơi nước mắt.

- Tuy là người cưới nhưng cũng là ngày buồn nhất của anh vì lúc đó em đâu chấp nhận anh. Hôm nay cũng là ngày đó, anh không biết mình có bị thất bại một lần nữa hay không?

Phong bước về phía cô, anh thấy ấm lòng khi thấy mắt My long lanh:

- Anh muốn nghe câu trả lời của em.

Hoàng My khóc lặng lẽ, không kiềm được cô nhào vào lòng anh:

- Em ghét anh lắm.

Phong ôm siết cô vào lòng, không nói gì anh chỉ hôn cô một cách say mê và khao khát. Thật lâu My choàng tay qua cổ anh:

- Phong có đến gặp em.

Phong nhướng mắt:

- Vậy à?

Hoàng My vuốt nhẹ má anh:

- Sao anh không hỏi cô ấy nói gì?

Phong khẽ cười:

- Phong sẽ nói những gì cô ấy nghĩ cần phải nói, nhưng nếu Phúc không đến, em có tin và trở về với anh không?

Nhìn về mặt chờ đợi của anh. Cô nói yếu đuối:

- Anh phải biết điều đó lúc ở bệnh viện chứ. Nếu không tin anh, em sẽ không để anh áp đảo vậy đâu.

Phong bật cười, My đỏ mặt nhéo anh một cái:

- Không ngờ anh cũng ngốc thế. Cả tuần nay biết mất tăm sao hôm nay lại đến?

Phong cười cười rồi hôn nhẹ lên môi cô:

- Anh không ngốc như em nghĩ đâu, còn tại sao anh đến thì quá đơn giản vì anh nhớ em đến không chịu nổi nhóc ạ!

Hoàng My nhìn nhìn anh như đo lường:

- Anh nói thật đi. Có phải anh biết trước em sẽ mềm lòng không? Và cả tuần nay anh cố tình trừng phạt em.

Phong lắc đầu:

- Anh chỉ muốn em có thời gian suy nghĩ thôi. Đối với anh, em và con là tất cả. Em hiểu không?

Hoàng My úp mặt vào ngực anh:

- Em cũng vậy.

Phong lại cúi xuống, cả hai như quên hết mọi thứ xung quanh, họ chỉ còn biết tình yêu đã thật sự trở về và cô tin nó sẽ ở bên cô mãi mãi.

HẾT